

The Whispering of the Gods (2005)

Jeg ble advart. Flere ganger. Av forskjellige mennesker.

Det var tydelig en hel del som ikke ville at jeg skulle se The Whispering of the Gods. Til og med Oslo Film Festivals medarbeidere mente at dette ikke var en film man burde se sånn uten videre. Sånt sier man jo ikke uten å vekke en viss nysgjerrighet. Og engstelse. For det var nok engstelig, litt redd, jeg var før jeg gikk inn i kinosalen og fikk med meg denne noe spesielle lørdagsmatinéen. Det kan kanskje tilskrives både menneskets natur og selve poenget med The Whispering of the Gods at bildene jeg allerede hadde dannet i hodet var mye verre enn det jeg faktisk fikk se. Når det er sagt så er det to ting som er skikkelig ille med denne japanske kunstfilmen. Det første er et umotivert og unødvendig grisedrap. Det andre er at den kunne vært noe stort om den ikke hadde blitt for opptatt av sin egen perversitet og grumsete estetikk.

Filmens såkalte handling senterer seg rundt et bortgjemt, katolsk kloster der den tidligere eleven Rou har søkt tilflukt etter å ha drept to mennesker. Klosterets prester og lærere fordyper seg i forskjellige typer overgrep, misbruk og perversiteter. Det er nok å vite at dette er ofte skikkelige grosse saker, gjerne med seksuelle utfall og forlystelser. I tillegg får vi flere tonn med gjørme, ganske guffen vold og kastrering av griser. Det er pervertert, tvungen sex og møkk opp etter ørene stort sett hele tiden. Det merkelige er, og kall meg gjerne følelsesmessig avstumpet, at det sjelden virker å bikke helt over. Bortsett fra et par scener er det lite grafisk over denne filmen. De mest makabre hendelsene skjer enten i skjul, ganske fort eller utenfor bildet. Det er likevel nok for tilskueren at vi vet hva som skjer. Jeg vil anta at de løsrevne bitene som til sammen danner et slags bilde av en helt forferdelig virkelighet ønsker å fortelle oss noe om både religion og menneskets natur. De som allerede har en inklinasjon for den typen tankegang vil muligens elske denne filmen, men jeg er en optimist og lever i en slags håpefull illusjon. Det vil si at The Whispering of the Gods ikke ga meg så mye, og jeg hadde vel heller ikke forventet at filmen skulle gi meg så mange svar rundt dens tematikk. Problemet er at den heller ikke virker å stille så fryktelig mange spørsmål. En scene er derimot fryktelig god i forhold til de andre og involverer Rous skriftemål overfor den høyest stående presten i klosteret. Rou skrifter en synd han ikke har begått og tilstår dette overfor presten senere, men legger også til at siden han allerede har fått tilgivelse av både presten og Gud har han på en måte fått en slags carte blanche til gjennomføre handlingen. Presten tar dette såpass tungt at han dør kort tid etter.

Karakteren Rou er interessant. På den ene siden er han utrolig pragmatisk. Han tror på handling. På det å gjøre noe med problemer. Stort sett er det andres problemer som virker å oppta ham, bortsett fra når han blir tullet med. Det å gi de høye herrer i klosteret en håndtjeneste gjør han med en viss apati, men å høre at unggutten Toru er nødt til det samme gir han et ønske om å hjelpe. På den andre siden er Rou, til tross for oppvekst og voldelige, nesten sadistiske, tendenser utrolig lite verdensvant og nesten naiv. Under sin første seksuelle opplevelse med en jente blir han overrasket og spør henne hvor "tingen" hennes er. Rou mottar også hemmelige beskjeder fra gudene som hvisker til ham gjennom en liten hjemmelaget radio. På slutten av filmen erklærer gutten Toru sin kjærlighet for Rou og gir ham en sugejobb i hønsehuset. Mens den gravide nonnen Rou tidligere har vært sammen med ser på. Etter akten får Rou lukte på tærne til Toru, og som om dette er en liten flukt fra den virkelige verden erklærer han "Vi må tilbake til møkka". Så fortsetter de smilende å spa hønselort.

The Whispering of the Gods er en spesiell film. Den er basert på en kritikerrost roman i Japan. Regissøren Tatsushi Ōmori er debuterende, og fotografen Ryo Otsuka står for første gang bak kamera i en spillefilm. Det er imponerende med tanke på hvor mye fint foto det er i denne filmen. Produsentene bak filmen antok, antagelig med rette, at The Whispering of the Gods neppe ville slippe gjennom sensuren og bygde likegodt en egen kino i Tokyo som kun viste denne filmen i seks månedere. I etterkant er flere kritikere over seg av begeistring og filmen ligger an til å få ordinær distribusjon likevel. Mannen bak dette stuntet er ingen ringere enn Genjiro Arato som i 1980 hjalp Seijun Suzuki ut på veien med Zigeunerweisen.

Det er vanskelig å si noe spesielt fornuftig om The Whispering of the Gods, og den utnytter kanskje de trekkene med kunstfilm som elskere av genren vil fascineres av. Den kan være et oppgjør med en hyklersk religion, et bilde på menneskeheten, verden, eller rett og slett et motstykke til forventninger og konvensjoner. Det som er sikkert er at det man kan lære av å se slikt er at man kjapt finner ut hvor sine egne grenser går. Hva kan man håndtere av inntrykk? Hvordan defineres min smak? Jeg er i det minste sikker på at jeg ikke klarer alt for mye av denne typen. Om dette er kunstens fremtid, og om kunsten er opphøyet så velger jeg heller å spa popkulturell hønsemøkk.

Blogg

Gjemmestedet

Dato

26. november 2006

Forfatter

gbang

Les mer

Forrige:

[Old Joy - \(2006\)](#)

Neste:

[A Scanner Darkly - \(2006\)](#)